

PREGÀRIA - QUEIXA

UN POEMA DE JANUSZ KORCZAK

Janusz Korczak (1878-1942) fou un pedagog polonès, pioner de l'escola activa que va morir a Treblinka per no voler abandonar els orfes jueus de l'escola que ell dirigia. «Tot sol amb Déu» (1922) és un llibre de pregàries laiques o, com diu Korczak, de 'pregàries pels qui no pregunten mai', en què planteja una visió de la relació dels humans amb la transcendència i amb el Déu únic, des de la consciència d'un humanista fascinat per la justícia i l'autonomia moral.

M'has abandonat, Déu; què t'he fet?
Estic tot sol ara i cerco en va el meu camí.
Perdut en el crepuscle, erro en el sinistre engany de la vida.
¿M'has abandonat, Déu, perquè t'he empenyat massa?

Sol i aclaparat, erro en el crepuscle.
Percebo de lluny una llum; ¿és la d'una llar o un foc follet que m'arrossega cap a l'aiguamoll?
Veig una font; ¿com sabré si no és un miratge?

Tinc els llavis tallats; ¿és aquesta obscuritat que els crema com un sol ardent o com la glaçada d'hivern? ¿O és aquest foc que em consumeix per dins?
No ho sé.

¿Què t'he fet, Déu, perquè tu m'abandonis precisament quan els meus peus es punxen als esbarzers i les meves mans i el meu cor sagnen amb abundància?

Crido: 'Bona gent!?' – Cap resposta.
Crido: 'Mare'?' – Res. Els meus llavis deixen escapar un crit darrer crit: 'Déu'. Res, sempre res
Estic sol.

Envia'm l'Àngel de la tristesa. No et demano l'alegria, ni els cims que verdegem, ni bells somnis blaus, ni tan sols la llum.

Fes que vingui a mi la tristesa. ¿No vols, doncs, que continuï errant així; ferint-me mans i peus en aquesta espessor?
Em planyo, confiant a la meva ànima la decepció Que Tu em causes. Ja no és una pregària, m'atorgo el dret a protestar.

En la teva companyia vaig començar aquest camí i vet aquí que Tu m'abandones quan

el cansament és més gran i quan no sé
ja on dirigir les meves passes.

Has oblidat, Déu, la confiança que havia posat
en Tu? Els murmuris, les confidències ingènues que
t'adreçava, les meves llàgrimes?
No, no és el despit, ans l'estupefacció,
no és el dubte sinó la indignació de veure que m'abandones,
així sense ni un mot.

Passo revista a les meves culpes i cap no em sembla
prou greu per merèixer un abandonament tal.
Si ara Tu vinguessis; ¿què tindríem a
dir-nos?

Erro perdut en l'ombrívola espessor de la vida; el meu
Déu m'ha abandonat. Se n'ha anat molt lluny,
deixant-me sol i sense defensa.

He afegit la meva queixa al rosari de les meves llàgrimes
i me l'he penjat al coll. Tot per culpa teva,
Déu.